

Modern Art: Who Cares?

Van 8 tot 10 september 1997 zal in het Koninklijk Instituut voor de Tropen in Amsterdam een internationaal symposium over de conservering van moderne kunst gehouden worden. Initiatiefnemers zijn de Stichting Conservering Moderne Kunst en het Nederlands Instituut Collectie Nederland. De conservering van moderne kunst plaatst musea voor nieuwe en vaak ingewikkelde problemen. Twintigste-eeuwse kunstenaars gebruiken zeer uiteenlopende materialen en geven daar uiterst persoonlijke artistieke betekenis aan.

Om een brede benadering van de problemen mogelijk te maken besloten 20 musea en onderzoeksinstituten in Nederland om hun krachten te bundelen in de Stichting Conservering Moderne Kunst. Sinds haar oprichting in 1995 heeft de stichting het Project Conservering van Moderne Kunst uitgevoerd, een onderzoek naar 10 museum-objekten met ingewikkelde conserveringsproblemen. De resultaten van dit project vormen de basis van het symposium, dat als doel heeft de internationale samenwerking op dit gebied aan te moedigen.

Het programma van *Modern art: who cares?* gaat niet alleen over de technische problemen die bij het verouderen van moderne materialen komen kijken, maar staat ook stil bij de esthetische, ethische en kunsthistorische dilemma's. Vanwege de interdisciplinaire benadering is het symposium niet alleen interessant voor conservatoren en restauratoren, maar ook voor kunsthistorici, tentoonstellingsmakers, galeriehouders, kunstenaars en studenten. Sluitingsdatum voor opgave is 15 juni. De standaard fee bedraagt f 495,-, vroege aanmelders (voor 15 april) betalen f 450 en studenten resp. f 295,- en f 270,-. Een *aanmeldingsformulier* kan worden opgevraagd bij: Stichting voor de Conservering van Moderne Kunst/Instituut Collectie Nederland (Dionne Sille), Gabriël Metsustraat 8, 1071 FA Amsterdam, tel 020-6735162, fax 020-6700820

Ballonnetje

De kunstenaar stelde in 1959 de prijs van zijn adem vast op tweehonderd lire per liter. Hij blies op verzoek een flinke ballon voor je op, die driehonderd liter kon bevatten. Kocht je er een, dan werd die met een touwtje afgebonden, verzegeld en bevestigd op een vierkante houten plank. Een koperen bordje vermeldde de titel van het kunstwerk, *Fiato d'artista* en de naam van de kunstenaar, Piero Manzoni.

Piero Manzoni (Sancina 1933 - Milaan 1963) heeft een klein maar invloedrijk oeuvre op zijn naam staan waarin zijn blikje 'Merda d'artista', 'Kunstlerscheisse', 'Artist's Shit' met een netto uitlekgewicht van 30 gram, en een lege sokkel met ondersteboven het opschrift 'Socle du Monde' een opmerkelijk rol spelen.

Naast de officiële versie van zijn ballon kon je ook zijn wat hij noemde pneumatische sculptuur in doe-het-zelf vorm kopen. Een onopgeblazen exemplaar, verpakt in een houten potlodendoos en met statief kostte 30.000 lire, ten kleine honderd gulden. Veilinghuis 'Christie's' in Amsterdam schat de waarde van een 'Fiato d'artista' nu op 20.000 gulden en dat is niet mis voor een serieproduct waarvan er vele zijn gemaakt. Ook de variant in de houten doos moet flink wat waard zijn.

Onlangs kwam uit mijn ouderlijk huis een bijna veertig jaar oud Manzoni-ballonnetje tevoorschijn dat al die tijd in een plastic zakje heeft gezeten. De staat waarin de ballon nu verkeert, is zo erbarmelijk dat zelfs de oorspronkelijke kleur niet meer valt vast te stellen. Deze 'Manzoni' diende ter illustratie voor een zaal'toehoorders tijdens een door de Stichting Behoud Moderne Kunst georganiseerd symposium in het Koninklijk Instituut voor de Tropen in Amsterdam.

Dat van dit pneumatische kunstwerkje nu niet veel meer over is dan wat bruine snippers, moge voor de restaurateur een ramp betekenen, de Manzoni-fan zal er niet echt wakker van liggen. Want zoals bij Einsteins stellingen de originele papiertjes waarop hij zich schreef er niet toe doen, gaat het bij Manzoni, toch ook in de eerste plaats om het idee?